

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. P. B.**
bytem X

zastoupen JUDr. Ing. Ivanou Spoustovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. 083573/2024/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výroky IV. až VII. rozhodnutí Přestupkové komise města Hostivice (dále jen „přestupková komise“) ze dne 4. 4. 2024, č. j. 04538/24/OSA/JKI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. B.

přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), který spáchal úmyslně tím, že dne 23. 12. 2023 urážel svoji manželku J. B. (dále jen „manželka“) tak, že na ni šileně křičel, sprostě jí nadával, že je „*kunda jedna vypatlaná a svině jedna*“, tedy jinému ublížil na cti tím, že ho jiným způsobem hrubě urazil.

3. Výrokem V. byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil úmyslně tím, že (téhož dne) 23. 12. 2023 napřáhl a hrozil úderem pěstí J. B. (dále jen „matka manželky“), tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání.
4. Výrokem VI. byla žalobci za spáchání přestupku uložena podle § 35 písm. b) a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích pokuta ve výši 2 000 Kč. Výrokem VII. byla žalobci uložena podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

5. Žalobce předně namítá, že správní orgány dostatečně nezkoumaly okolnosti bezprostředně předcházející zahájení řízení, třebaže na ně po celou dobu poukazoval. Přestupkové řízení účelově vyvolala manželka žalobce coby osoba přímo postižená spácháním přestupku ve snaze zlepšit svou pozici v rozvodovém a opatrovnickém řízení (o úpravu poměrů k nezletilé dceři) cestou diskreditace žalobce z péče o nezletilou v důsledku jeho násilného jednání. Opuštěním domácnosti se manželka dopustila tzv. vnitrostátního únosu nezletilé dcery, když jí změnila bydliště bez souhlasu žalobce či přivolení opatrovnického soudu. Z rozhodnutí Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. března 2024, č.j. 27 Nc 3/2024-197, se podává, že matka tímto jednala protiprávně a proti zájmu nezletilé. Krátce předtím navíc převedla vlastnické právo k bytu, který se nachází nedaleko původního bydliště nezletilé, na svou matku, což rovněž svědčí o promyšlenosti jejího jednání.
6. Žalobce dále podotýká, že v podstatě totožné správní řízení o přestupku jeho manželka vyvolala také před správním orgánem v Humpolci, kde byl žalobce rovněž šetřen pro přestupek. Podobnosti mezi oběma řízeními jsou více než nápadné, přičemž je spojuje přibližně stejná doba jejich iniciace prostřednictvím orgánů Policie ČR (dále jen „policie“), typově stejný okruh navržených svědků (rodinní příslušníci manželky žalobce), jakož i velmi sugestivní výpovědi těchto svědků a manželky žalobce před správními orgány, které se až nápadně shodují, a to nejen v obsahu a výstavbě, ale také v jinak nezřídka užívaných výrazech (viz příslušný správní spis). V podstatě jedinou odlišností mezi oběma řízeními je, že v tomto řízení navíc manželka žalobce k důkazu předložila spornou videonahrávku, o kterou správní orgány svá rozhodnutí opřely.
7. Správní orgán v Humpolci (Městský úřad v Humpolci) přitom řízení o přestupku pravomocně zastavil, neboť řešený skutek (údajné bouchání na dveře matky manželky a sprosté řvaní, které měla slyšet celá ulice), není přestupkem. Tamní správní orgán se správně zabýval okolnostmi předcházejícími šetřenému skutku, tj. zejména vnitrostátním únosem dcery žalobce jeho manželkou, které jeho jednání staví do jiného světla. Rovněž před ním neobstály v podstatě totožné výpovědi osob (manželky a její matky), a to s odkazem na dodržení zásady materiální pravdy. Žalobce připomíná, že správní orgány mají podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

řád“) rozhodovat tak, aby při posuzování obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. To platí i pro hodnocení svědků a jejich věrohodnosti.

8. Výrok V. prvostupňového rozhodnutí nemůže obstát ze shodných důvodů, pro které Městský úřad v Humpolci řízení zastavil. Neexistují přesvědčivé důkazy o tom, že se situace odehrála takovým způsobem, jak ji jeho manželka a její nejbližší rodina líčí. Přestupková komise se nemohla přiklonit k verzi jedné ze stran, aniž by pro ni měla další důkazy.
9. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je věrohodnost svědka snížena v případě, že může mít (i hypotetický) zájem na způsobu vyřízení věci. Rodinně-právní vztah mezi účastníkem a svědkem navíc zakládá speciální důvod k pochybám o jeho nestrannosti. Správní orgány musejí vysvětlit, jak věrohodnost svědků a jejich výpovědi hodnotily a jaké závěry z nich vyvodily. Těmto požadavkům však správní orgány nedostály. Správní orgány se nezabývaly případnou motivací svědků ovlivnit výsledek přestupkového řízení ani nezjišťovaly, zda svědci o jimi popisovaných skutečnostech předem hovořili. Žalobce pokládá svědky za zcela nevěrohodné.
10. K výroku IV. prvostupňového rozhodnutí žalobce uvádí, že videonahrávka, z níž správní orgány vycházely, není použitelným důkazem. Oba správní orgány opomněly přípustnost tohoto důkazu zkoumat a neprovedly test proporcionality. Žalovaný jen v obecné rovině uvádí, že audiozáznam je jako důkazní prostředek v trestních věcech připuštěn. Principy trestního práva lze ale v oblasti přestupků aplikovat jen s ohledem na jejich specifika. V trestním řízení může jako důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, kdežto podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Tento rozdílný standard ochrany práv (zejména obviněného) je ospravedlněn zesíleným zájmem státu a společnosti na potírání a odhalování trestné činnosti. Stejný průlom do ochrany soukromí člověka není *a priori* ospravedlněn zájmem na ochraně společnosti před přestupky pro jejich relativně nízkou společenskou škodlivost.
11. Žalobce je proto přesvědčen, že použitá nahrávka nemohla být shledána přípustnou, neboť byla (mohla být) získána v rozporu s právními předpisy. Do soukromí jiného nelze zasáhnout bez zákonného důvodu [§ 86 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)]. Soukromí je rovněž chráněno na ústavní úrovni a právem Evropské unie. Žalobce nerozporuje přípustnost nahrávek jako takových, ale napadá pouze tajně pořízené nahrávky bez souhlasu toho, kdo je na nich zachycen. I podle judikatury Nejvyššího soudu v trestních věcech je přípustnost důkazu nutné posuzovat též s ohledem na respektování práva na ochranu soukromí. Správní orgány takové posouzení neprovedly. Nahrávka byla přitom ve vztahu k výroku IV. prvostupňového rozhodnutí jediným usvědčujícím důkazem. V průběhu správního řízení žalobce dále rozporoval pravost a autenticitu dané nahrávky. Nebylo ani objasněno, zda je na ní zachycen hlas žalobce. Pokud by toto vše bylo potvrzeno, byly by správní orgány povinny hodnotit i společenskou škodlivost tam pronesených výroků s ohledem na vzájemnost jednání mezi žalobcem a jeho manželkou. Za založené komunikace plyne, že manželka žalobci psala vulgární zprávy, což snižuje společenskou škodlivost jednání, pro které byl uznán vinným. Jeho údajné jednání mohlo být pouhou reakcí na jeden z vulgárních výpadů jeho manželky. To správní orgány nezohlednily.

Vyjádření k žalobě

12. Žalovaný navrhuje žalobu pro její nedůvodnost zamítnout. Argumentuje, že žalobce se přestupků dopustil ještě před odchodem jeho manželky a jejich dcery. Námitka, že správní orgány nezohlednily vnitrostátní únos nezletilé, se tedy mýlí s podstatou přestupků. Přestupková komise zohlednila jednání všech účastníků. Hodnocení a závěry popsala na straně 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí. Údajným vnitrostátním únosem se žalovaný vypořádal na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Obdobně se správní orgány vypořádaly s věrohodností vyslechnutých svědků, která je podpořena i nahrávkou. Tu žalobce při ústním jednání nerozporoval a potvrdil její autentičnost s výhradou, že nemusí být úplná. Nahrávka není jediným důkazem, ale pouze podporuje výpovědi svědků a účastníků k tomu, jak přestupkové jednání žalobce proběhlo. K zásahu do jeho práv nedošlo. Žalobce to, co nahrávka zachycuje, nespороval. Namítal pouze její omezenou délku.

Replika žalobce

13. V replice žalobce konstatuje, že vyjádření žalovaného k žalobě je velice strohé a nevyvrací žalobní body. Žalobce brojí proti věrohodnosti svědků, a proto se žalovaný dopouští důkazu kruhem, argumentuje-li jejich výpověďmi, které mají prokazovat objektivní zohlednění rozhodných skutečností. Tvrzení, že přestupková komise zohlednila jednání všech účastníků, je nesmyslné, neboť řízení mělo jediného účastníka – žalovaného (*patrně myšleno žalobce – pozn. soudu*). Žalobce také opakovaně poukazoval na relevantní soudní rozhodnutí v opatrovnickém řízení, která na rozdíl o výpovědi svědků představovala objektivní důkazy. Odkazy žalovaného na vydaná rozhodnutí jsou příliš nekonkrétní a opomíjí zásadní žalobní tvrzení. Žalovaný např. nereaguje na to, jak se měly správní orgány vypořádat s věrohodností svědků, jak byl zohledněn jejich zájem na výsledku řízení atd. V případě nahrávky správní orgány neprovedly test proporcionality. Přitom se jednalo o důkaz stěžejní.

Podstatná zjištění plynoucí ze správního spisu

14. Policie oznámila Městskému úřadu Hostivice dne 12. 1. 2024 podezření o spáchání přestupku žalobcem, konkrétně přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že v nepravděpodobných intervalech v období od roku 2019 nebo 2020 do současnosti zejména v rodinném domě č. p. X, ulici X, v obci X, fyzicky i psychicky napadal svou manželku.
15. K oznámení přestupku policie přiložila nahrávky, které jí poskytla manželka žalobce, a dále úřední záznam o podání vysvětlení, v němž manželka žalobce popisuje genezi jejich vztahu a psychické a fyzické napadání z jeho strany. Konkrétněji se vyjadřuje i k událostem dne 23. 12. 2023, které jsou následně řešeny v přestupkovém řízení.
16. V oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 2. 2024 přestupková komise žalobci sdělila, že s ním zahajuje řízení o přestupcích proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a), písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 12. 2023 v X ul. X, X urážel svou manželku (bližší bod 2 shora), a uhodil ji do ruky. Následně na ni žalobce křičel, ať vypadnou z domu, a vyhodil ji s nezletilou dcerou z jejich rodinného domu. Dále se měl žalobce dopustit přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) a c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, neboť téhož dne na témže místě napráhl a hrozil úderem pěstí matce manželky, při tom ji urážel slovy „suka“.

17. Dne 5. 3. 2024 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce při něm vypověděl, že se s manželkou vzali 4. 7. 2020 poté, co se k němu nastěhovala i se společnou dcerou v listopadu 2019. V průběhu soužití manželka vyvolávala různé konflikty, které se týkaly toho, že žalobce málo vydělává, je stále v práci a málo se věnuje rodině. Manželka žalobci přišla „vynervovaná“ z neustálého vykonávání domácích prací. Žalobci přišlo, že z toho důvodu je na něj útočná. Různě mu nadávala, že je zrůda, krivák, že se na něj nemůže spolehnout, že v okolí mají uklízečky a chůvy a že ona je na vše sama. Žalobce se přitom doma snažil pomáhat. V roce 2021 (možná 2022) manželka začala chodit do práce, což jí přineslo další stres, který pak ventilovala vůči němu. Začala vyhrožovat, že od něj odejde, že jí nedává peníze, a různě jej shazovala a urážela. Žalobce dále popisoval, jak mu manželka prohledávala osobní věci, aby zjistila, zda jí není nevěrný. Též chtěla, aby jí ukazoval telefon a výpisy z bankovního účtu. Volala i na čísla z jeho telefonu a do privátů a escort servisů, která našla v historii žalobcova prohlížeče na tabletu. Jednalo se o kontakty z reklam souvisejících stránek. Vyhrožovala, že údaje zašle jeho matce a známým. Zřejmě v něj ztratila důvěru, i když jí nebyl nevěrný. Proto mu 18. 12. 2023 napsala, že od něj odchází. V pátek 23. 12. 2023 se situace vyhrotila, když manželka zjistila, že žalobci v peněžence chybí 5 000 Kč. Nařkla jej, že je zaplatil prostitutce. Pohádali se a žalobce odešel do svého pokoje, kde se zamkl. Manželka mu napsala, že od něj jde pryč. V tu chvíli byla sněhová kalamita, tak požádal přítele její matky, zda je vyzvedne. Mezitím se manželka uklidnila a souhlasila, že na svátky zůstane doma. Manželka pak s matkou a jejím přítelem odjeli do Plzně k příbuzným a vrátili se kolem 19 hod, aby vyřešili odstěhování. S manželkou řešili, jestli to na Vánoce ještě nezkusí, ale ona se rozhodla, že ne. Vzala si oblečení a dárky pro dceru a odjeli do Humpolce. Během balení věcí jej matka manželky urážela, že má jít za paní S. a těma svýma „*kurvama*, že je dobytek z východu, tlusté prase, že se má jít nažrat“, a hrozila mu pěstí. Pan I. mu řekl, že mu rozkope hlavu. Poté mu manželka odpovídala, když se ptal, jak se má dcera, nebo mu poslala krátké video. Osobně se ale s dcerou neviděl, až před 2 týdny a minulý týden. Žalobce si myslí, že se jej manželka snaží očernit kvůli rozvodovému řízení a péči o dceru. Na dotazy přestupkové komise žalobce odpověděl, že matce manželky pěstí nehrozil. Byl ve svém pokoji a nechal tomu volný průběh. Vyšel až poté, co jej požádali, aby jim dal dárečky pro dceru. Manželce ani její matce nenadával. Toho dne ani nebyl rozčilený, už mu to bylo jedno. Rovněž odmítl, že by manželku uhodil.
18. Následně přestupková komise vyslechla manželku žalobce, která uvedla, že se s manželovým psychickým i fyzickým násilím potýkala dlouhodobě. Nebylo to na běžném pořadu dne, ale důležité partnerské otázky často řešil silou a křikem. Nejvíce jí vadilo, že ji takto napadal před jejich dcerou. Přiblížila i okolnosti jeho vyšetřování ve Španělsku, kde ji na pláži udeřil silou do zad. Jelikož ale nechtěla komplikovat situaci a věřila, že se žalobce změní, vypovídala tehdy v jeho prospěch. Několikrát mu navrhovala manželskou poradnu. To ale odmítal s tím, že ona je nenormální, že ji pohladil a že pořádnou ránu ještě neviděla. V říjnu 2023 zjistila, že má žalobce na účtu šestkrát více peněz, než jí tvrdil, když nechal jeho bankovníctví zapnuté na jejím notebooku. Všechny výdaje ohledně dcery platila ona. Dne 23. 12. 2023 zjistila, že žalobce utratil ze společných peněz několik tisíc během dvou dnů. Slušně se jej zeptala, za co je utratil. Ihned ji začal agresivně urážet slovy „*ty svině, ty kundo*“. Utekla s dcerou do spodního pokoje. Žalobce šel za ní a začal ji plácát přes ruce. Následně na ně agresivně křičel, což si nahrála na telefon. Ruka ji bolela, ale u lékaře nebyla. Žalobce potom psal panu I., ať je vyzvedne. Poté je matka s přítelem vzali do Plzně. Po návratu žalobce žehlil. Požádala jej, zda se k nim může chovat slušně. Také se ho zeptala, zda chce s těmito výpady pokračovat i přes Vánoce. Řekl jí, že se na ni bude falešně usmívat a že

v lednu „*vysmahne*“ do Rudné do bytu matky. Řekla mu, že chce mít hezké Vánoce, ať se tak nechová. Odpověděl, ať i s malou vypadnou, že chce mít hezké Vánoce. Její matka mu pověděla, jestli je normální se takto chovat k blízkým. Vystartoval na ni s rukou zaťatou v pěst. Při tom jí říkal „*suka ukrajinská*“. Pan I. skočil mezi ně a řekl mu, ať to ani nezkouší. Během balení věcí žalobce pobíhal kolem a zvýšeným hlasem je napadal. Domluvili se, že si vezme jeho vozidlo, a poté odjeli do Humpolce. V závěru výpovědi manželka žalobce popisovala i následující běh událostí při pobytu v Humpolci. K dotazu zástupce žalobce odpověděla, že možná taky pronesla nějaké vulgarity v návalu emocí, ale jistě to nebylo tolik, jako v případě žalobce. Jednalo se o reakci na jeho chování.

19. K věci vypovídal i Vladimír I. (dále jen „přítel matky“). Uvedl, že mu dne 23. 12. 2023 psal žalobce, že si mají přijet pro jeho manželku s dcerou. Svědek mu odpověděl, že by to měli dát dohromady, aby malé neničili Vánoce. Během cesty mu žalobce dále psal, že manželka vyrazila sama, pak zase, že zůstávají. Když dorazili, vzala vnučka babičku za ruku a táhla ji do patra. Bouchala na dveře pokoje a říkala, že tatínek spí. Žalobce z pokoje nevyšel a oni jeli na plánovanou návštěvu příbuzné do Plzně. Myslel, že se mezitím situace uklidní. Když se vrátili zpět, šla manželka žalobce do patra domluvit se s ním, přičemž svědek byl v kuchyni a slyšel jen část rozhovoru: „*můžem se přetvařovat, ale stejně v lednu vyfíčíš*“. Následně se svědek dle přestupkové komise opravil na „*vyfíčíte*“. Manželka žalobce sešla dolů sbalit věci. Žalobce se objevil na schodech a v mírném předklonu opřený o zábradlí křičel, ať si je seberou a odvezou. Svědek se jej ptal, jestli je normální vyhazovat rodinu na svátky. Žalobce řekl, že u nich jo. Pak se ho ptal, jestli je normální bít manželku, odpověděl mu něco o dvou výchovných, a že ještě nezažila, co je to rána. Nejvíce jej zaráželo, že vnučka si křiku vůbec nevšímal a hrála si u gauče. Říkal si, že to není normální, a překvapilo jej, že je na to zvyklá. Manželka žalobce balila věci a svědek je nakládal do auta. V tu dobu se křičelo ze všech stran. Matka manželky stála zády k pracovně a žalobce na ni křičel „*suka ukrajinská a striga*“. Následně se proti ní rozběhl s napřaženou rukou a zaťatou pěstí před sebou. Svědek se postavil mezi ně a řekl mu, že jestli to zkusí, „*urve mu palici*“, což žalobce komentoval slovy, že by to nedokázal. Svědek odvětil, že by se žalobce divil. Při odjezdu žalobce pobíhal venku a křičel, že je to jeho auto. Pak naopak říkal, ať si ho tedy vezme.
20. Jako poslední k přestupku vypovídala i matka manželky žalobce. Zmínila, že jej do rodiny velice vítali. Litovala jeho dětství a předchozích rozvodů. Během 4 měsíců, kdy u nich bydlel, hrozně křičel, když se mu něco nelíbilo. S manželkou asi měli konflikty často. Měnila se jim před očima. Jednou se u nich objevila s modřinami v obličeji, ale to už věděla, co se děje. Dne 23. 12. 2023 k dceři vyjeli. Doufali, že se situace uklidní. Dcera otevírala dveře ubrečená. Říkala, že žalobce je v pokoji a spí. Vnučka se jí ptala, proč je tatínek zamčený a spí, brečela. Po návratu z Plzně šla dcera zpět za žalobcem, aby se nějak domluvili. Z rozhovoru zaslechla – „*jen budem se na sebe tvářit mile a v lednu vyfíčíš, nebo vyfíčíte*“. Ptala se jej, proč se tak k manželce chová, když se o něj stará a vychovává dítě. Dceři občas z jeho chování také „*ruply nervy*“. Zeptala se také, proč si vyhledává ženy na internetu. Usmíval se, že je to normální. Nosili věci do auta. Žalobce tam zmateně pobíhal a vykřikoval nějaké hlášky. Řekla mu, ať se chová slušně, že takhle se možná chová „*nějaký dobytek na Slovensku, ale tady jsme v Čechách*“. On se k ní rozběhl s napřaženou pěstí, ale přítel si stoupl před ní a zastavil ho. Žalobce vybíhal do patra a zase zpět. Během tohoto incidentu jí žalobce říkal „*suka ukrajinská a striga*“. Svědkyně neví, co to znamená.
21. Přestupková komise při jednání provedla dokazování založenými listinami, SMS zprávami a videozáznamem ze dne 23. 12. 2023. Tu měla manželka žalobce dle jejích slov pořídit poté,

co ji bil do rukou, následně zavřel dveře a křičel. Žalobce se k ní vyjádřil tak, že byl za zavřenými dveřmi, protože jej manželka rozčílila, jak kazí Vánoce, a chtěla po něm stále ty peníze. Nikdo ji nebil. „Bylo to schválně. Paní je vystudovaná herečka“. Chtěla ho vyprovokovat. V protokolu je dále zaznamenáno, že žalobce i manželka potvrzují autentičnost komunikace založené ve spise. Žalobce však s výhradou, že komunikace nemusí být úplná.

22. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalobce odmítl, že by se dopustil jakéhokoli násilí či jednání, které mu je kladeno za vinu. Trval na tom, že manželka celé řízení iniciovala s rozmyslem a ve snaze zlepšit svou pozici v následně vyvolaném rozvodovém, resp. opatrovnickém řízení o úpravě poměrů ke společné dceři. To dokládal kroky manželky ještě před vytýkaným jednáním. Úmysl opustit společnou domácnost pojala již před 23. 12. 2023. Opuštěním společné domácnosti se pak dopustila vnitrostátního únosu nezletilé dcery. V období předcházejícím údajnému přestupku nadto musel žalobce snášet nepřiměřený tlak z její strany (kontrolovala mu telefon, peněženku, bankovní účet). Lze proto hovořit o závažné vztahové krizi. Žalobce proto v obecné rovině nepopírá, že pod vlivem těchto náročných okolností mohl v afektu pronést směrem k manželce některé z výrazů, které nenalezneme ve slovníku spisovné češtiny. Na druhou stranu byly tyto výrazy ve vzájemné komunikaci používány oběma stranami stejně často. Ke svému jednání tak byl žalobce vyprovokován neustálým a neadekvátním psychickým nátlakem své ženy. Svědecké výpovědi žalobce považoval za účelové a nevěrohodné pro jejich vzájemné rodinné vazby a zájem na výsledku řízení. Dle žalobce rovněž vykazovaly až příliš mnoho podobností, a proto působí dojmem, že je svědci probírali předem. Žalobce dále zpochybňoval i pořízenou videonahrávku, z níž není patrný kontext, co dané situaci předcházelo, za jakých okolností byla pořízena a ani jak dlouho byl žalobce tímto způsobem nahráván. Žalobce znovu odmítl, že by se uchýlil k jakémukoliv násilí. Trvá na tom, že nahrávka byla pořízena účelově poté, co byl manželkou k nekontrolovatelnému průchodu emocí vyprovokován. Nahrávka navíc obsahuje hluché místo a na některých místech obraz podivně přeskakuje. Nahrávka by proto neměla být připuštěna jako důkaz.
23. Dne 4. 4. 2024 vydala přestupková komise prvostupňové rozhodnutí. Nad rámec výroků rekapitulovaných v úvodní části rozsudku rozhodla výroky I. – III. o zastavení řízení o přestupcích podle § 7 odst. 1 písm. a) a c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce dne 23. 12. 2023 manželku uhodil do ruky; dále že skutek spočívající v tom, že žalobce měl na manželku křičet, ať vypadnou z domu, a vyhodil ji s nezletilou dcerou z rodinného domu, není přestupkem; a konečně ani skutek spočívající v tom, že žalobce měl matku manželky téhož dne urážet slovem „suka“, není přestupkem.
24. V odůvodnění přestupková komise předestřela, že svědectví manželky, její matky a přítele matky považuje za věrohodná, neboť si vzájemně odpovídají a částečně odpovídají i vyjádření žalobce. I přes jejich vzájemné vazby lze zrekonstruovat, co se dne 23. 12. 2023 odehrálo. Uvedené osoby totiž vypovídaly shodně i o skutečnostech, které nevyznívaly v jejich prospěch. Na základě provedeného dokazování pak měla přestupková komise za prokázané, že žalobce na svou manželku vulgárně křičel. Tomuto jednání byla přítomna jejich nezletilá dcera. Užitá slova naplňují materiální znak přestupku. Právě přítomnost nezletilé dcery výrazně zvýšila společenskou škodlivost žalobcova jednání. Přestupková komise žalobci přisvědčila, že manželka byla na slovní útok připravená, když z incidentu pořídila nahrávku. Nicméně žalobce nic nenutilo na manželku vulgárně křičet. Pokud se cítil pod tlakem, mohl z místa odejít a uklidnit se. Jeho řev a vulgární urážky byly čistě jeho

svobodné rozhodnutí, za které nyní musí nést odpovědnost. Nahrávka je použitelným důkazem, jelikož ji manželka pořídila na obranu svých práv. Žalobce zpočátku nenamítal, že by ze záznamu bylo vynecháno něco zásadního. Tyto skutečnosti uvedl až po seznámení se s podklady pro rozhodnutí. I jeho manželka připustila, že vůči němu užívala vulgaritu, ale žalobcem předložená SMS komunikace ze dne 11. 5. 2022 nemohla být vzhledem k promlčecí době projednána. Nadto je manželka psala žalobci prostřednictvím SMS zpráv, nikoli před nezletilou dcerou, a proto není společenská škodlivost srovnatelná. Přestupek vůči matce manželky je prokázán výpovědí zúčastněných osob. Po návratu z Plzně se manželka žalobce definitivně rozhodla odstěhovat se s dcerou z domu. Začala si balit věci a v domě panovala vzrušená atmosféra. V tom čase došlo k vzájemnému slovnímu konfliktu mezi žalobcem a matkou manželky. Na jeho základě se žalobce vydal směrem k matce manželky s nataženou rukou sevřenou v pěst. Fyzickému napadení zabránil její přítel, který mezi ně vstoupil a žalobci řekl, že když to zkusí znovu, tak mu „urve palici“. Toto jednání bylo učiněno v nutné obraně a lze jej považovat za přiměřené.

25. V odvolání žalobce namítal, že přestupková komise porušila zásadu materiální pravdy, neboť za jediný odsuzující důkaz stran náprahu a hrozby pěstí matce manželky považovala jen nevěrohodné svědecké výpovědi. Přestupková komise na hodnocení jejich věrohodnosti v podstatě rezignovala a nezohlednila podstatné okolnosti. Dle verze žalobce přitom bylo jeho jednání reakcí na vnitrostátní únos dítěte jeho manželkou. V tom mu dalo za pravdu rozhodnutí Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. 3. 2024, č. j. 27 Nc 3/2024-197. V jeho rámci je pak nutné hodnotit materiální stránku přestupku. Pořízená videonahrávka nepředstavuje použitelný důkaz. Žalobce má stále pochybnosti o její autenticitě. Přestupková komise nemohla jeho argumentaci odmítnout s tím, že ji uplatnil ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Nahrávka narušuje žalobcovo právo na soukromí, a proto bylo povinností přestupkové komise provést test proporcionality.
26. K podanému odvolání se vyjádřila manželka žalobce, dle níž je prvostupňové rozhodnutí v napadené části věcně správné. Příbuzenský vztah svědků je bez dalšího nečiní nevěrohodnými. Též argumentovala, že nahrávku pořídila k ochraně svých práv, jelikož se bála napadení ze strany žalobce. Na nahrávce je slyšet jen jeho hlas a není tam zachycen v nějaké nedůstojné pozici. Manželka nebyla motivována snahou zlepšit své postavení v opatrovnickém řízení, neboť to se v tu dobu ani nevedlo. Žalobcem odkazované rozhodnutí Okresního soudu Praha-západ je předběžným opatřením, proti kterému podala odvolání.
27. V napadeném odvolacím rozhodnutí se žalovaný s žalobcem neztotožnil. Namítaná nedůvěryhodnost a účelovost svědeckých výpovědí nemá dle žalovaného racionální základ. Svědci jsou sice rodinnými příslušníky, tato skutečnost ale *a priori* jejich nevěrohodnost nezakládá. Jejich výpovědi byly konzistentní, skutek popisovaly v základních rysech velmi podobně. Obsahovaly ale i drobné odchylky, z čehož lze dovozovat, že šlo o výpovědi autentické, založené na subjektivním vnímání konkrétní osoby. Nešlo tedy o výpověď předem naučenou a domluvenou. Jejich věrohodnost podporuje i fakt, že jednotliví aktéři uváděli okolnosti skutku bez ohledu na to, že některé informace hovořily v jejich neprospěch (použití hrubé urážky, vyhrožování apod.). V době ústního jednání svědek mohl těžko předvídat, jak se s takovou informací přestupková komise vypořádá. Nedůvodná je i námitka, že řízení bylo manželkou žalobce vyvoláno účelově. Rozhodnutí Okresního soudu Praha-západ bylo vydáno až po 3 měsících od projednávaného skutku. Jde o předběžné opatření vydané na základě žalobcova návrhu. Manželka se proti němu brání odvoláním.

Souvislost tohoto řízení s přestupkem proto není žalovanému zřejmá. Pořízený audiozáznam je natolik kvalitní, že umožňuje dokumentaci hrubých urážek a chování žalobce. Značná hrubost a zřejmá agresivita verbálního projevu je zcela zjevně za hranou běžné slušné komunikace dospělé osoby. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 3 Tdo 79/2020, žalovaný dovodil, že nahrávka je jako důkazní prostředek použitelná. S ohledem na obsah spisu lze shledat, že vzájemné manželské soužití žalobce a jeho manželky bylo dlouhodobě narušeno. Manželka měla z žalobce strach z důvodu jeho zvyšující se agrese a fyzického násilí. Žalovaný tak nemá pochybnosti ohledně pohnutek manželky k pořízení nahrávky.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

28. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud neshledal.
29. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem souhlasil žalobce výslovně a žalovaný implicitně.
30. Dokazování soud neprováděl, neboť si vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Posouzení věci soudem

31. Soud předesílá, že žalobce podle správních orgánů spáchal dva přestupky proti občanskému soužití. Konkrétně naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 7 odst. 1 písm. a) a písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Dle těchto ustanovení se přestupku dopustí fyzická osoba, jestliže jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí [§ 7 odst. 1 písm. a)], resp. jestliže úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání [§ 7 odst. 1 písm. c) bod 4].
32. Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání prvně jmenovaného přestupku, neboť měl dne 23. 12. 2023 v jejich rodinném domě urážet svoji manželku tak, že na ni šíleně křičel a sprostě ji nadával nadávkami specifikovanými ve výroku IV. prvostupňového rozhodnutí. Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že téhož dne a na témže místě napráhl a hrozil úderem pěstí matce manželky.
33. Vzhledem k žalobním bodům soud podotýká, že skutkový stav ohledně prvního přestupku správní orgány zjišťovaly zejména na základě videonahrávky pořízené manželkou žalobce a v případě druhého přestupku prostřednictvím provedených svědeckých výpovědí. V žalobních námitkách žalobce zpochybňuje zejména použitelnost nahrávky jako přípustného důkazu a rovněž věrohodnost vyslechnutých svědků. Správním orgánům žalobce rovněž vyčítá, že dostatečně nehodnotily okolnosti bezprostředně předcházející zahájení přestupkového řízení a účelové jednání jeho manželky.
34. Soud konstatuje, že správní orgány mají v přestupkovém řízení povinnost zjišťovat skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Nadto jsou povinny zjistit všechny rozhodné okolnosti jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu). Aby těmto svým povinnostem dostály, musejí obstarat dostatečnou paletu důkazů, které bez důvodných pochybností prokazují vinu obviněného. Shromážděné podklady, zejména

důkazy, přitom správní orgány hodnotí dle své úvahy a přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu). Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

35. Jinak řečeno, správní orgány jsou povinny zjistit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor informací o skutkovém stavu, které nahlíženy jednotlivě i jako celek nemohou vést k jinému závěru. Naopak, existuje-li rozumná pochybnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej v souladu se zásadou *in dubio pro reo* za přestupek postihnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, body 18 a 22, a usnesení NSS ze dne 13. 9. 2023, č. j. 1 As 49/2023-29, bod 14).
36. Soud se v návaznosti na posloupnost žalobní argumentace nejprve vyjadřuje k tomu, zda správní orgány vzaly v potaz kontext případu, který měly dle žalobce pominout.
37. Žalobce namítá, že manželka celé přestupkové řízení vyvolala ve snaze zlepšit svou pozici v rozvodovém a opatrovnickém řízení. V tomto směru žalobce poukazuje na to, že se manželka měla dopustit vnitrostátního únosu jejich dcery, neboť bez souhlasu žalobce změnila její bydliště.
38. K tomu soud uvádí, že správní orgány se touto argumentací ve správním řízení zabývaly a vyvodily z ní správné závěry.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na konci strany 4 a na začátku strany 5 správně poukázal na časovou nesouvislost projednávaného přestupku a soudního řízení ve věci péče o nezletilou dceru žalobce a jeho manželky. V době, kdy žalobce přestupky spáchal, se rozvodové, resp. ani opatrovnické řízení nevedlo. Nicméně i v případě, že by již některé z těchto řízení probíhalo, neznamenal by tato skutečnost sama o sobě nemožnost přestupkové řízení s žalobcem vést a uznat jej vinným ze spáchání přestupku. Z hlediska přestupkového řízení je podstatné, zdali správní orgány shromáždily dostatek důkazů prokazujících skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobci lze přisvědčit, že případná motivace svědků k podání svědecké výpovědi je jednou z okolností, kterou je třeba zohlednit při hodnocení jejich věrohodnosti. Správní orgány však v tomto případě postupovaly v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a posouzení věrohodnosti svědků se patřičně věnovaly, jak soud rozvede dále.
40. Z hlediska přestupkového jednání, za které byl žalobce uznán vinným, jsou rovněž nerozhodná žalobcova tvrzení ohledně vnitrostátního únosu žalobcovy dcery jeho manželkou. Soud ani správní orgány v tomto řízení neřeší, zdali se manželka skutečně vnitrostátního únosu dopustila. Tato otázka totiž není pro projednávané přestupky podstatná. Žalobce protiprávní jednání manželky spatřuje v přemístění bydliště dcery, ke kterému ale došlo až po spáchání daných přestupků. Manželka měla s dcerou a její matkou a přítelem od žalobce odjet až poté, co se žalobce přestupků dopustil. Jeho jednání proto nemohlo být ovlivněno, případně být reakcí na změnu bydliště dcery jeho manželkou. Proto z hlediska jeho viny za spáchané přestupky není tato argumentace relevantní. Rovněž by tato skutečnost sama o sobě manželce nebránila, aby v přestupkovém řízení vypovídala o projednávaném skutku, a aby správní orgány vyhodnotily její výpověď jako věrohodnou. Tvrzení manželky ve vztahu k přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích jsou podpořena pořízenou videonahrávkou, což ve spojení s dalšími skutečnostmi, na které správní orgány poukázaly (k tomu viz dále), činí její výpověď věrohodnou.

41. Argumentuje-li žalobce tím, že manželka již dříve převedla vlastnické právo k bytu, který se nachází nedaleko bydliště jejich dcery, na svou matku, což má svědčit o promyšlenosti jejího jednání, nemůže mu ani tato okolnost prospět. Podle soudu fakt, že manželka žalobce převedla vlastnické právo k bytu na svou matku, nic neříká o tom, zda přestupkové řízení vyvolala účelově. Přestupková komise v prvostupňovém rozhodnutí na základě provedených důkazů (svědeckých výpovědí a doložené SMS komunikace) dovodila, že manželství žalobce a jeho manželky bylo již delší dobu narušeno. Je rovněž pravdou, že na straně 6 prvostupňového rozhodnutí konstatovala, že manželka se od žalobce rozhodla odejít již před událostmi 23. 12. 2023, které její odchod usplňují, jak vyplývá z SMS zpráv z 18. a 19. 12. 2023. Nicméně ve správním spisu je rovněž založena zpráva manželky z 23. 12. 2023 (viz č. l. 41) žalobci, v níž mu navrhuje sezení v manželské poradně a vyjadřuje snahu na partnerském vztahu i nadále pracovat. Na základě toho soud usuzuje, že dne 23. 12. 2023, kdy žalobce přestupek spáchal, manželka žalobce ještě nebyla definitivně utvrzena v rozhodnutí manželství ukončit. Žalobce proto nemůže tvrdit, že události toho dne byly vyvolány účelově, resp. že byly jen reakcí na jednání manželky.
42. V souvislosti s touto námitkou se soud vyjadřuje ještě k poukazu žalobce na usnesení o zastavení řízení ve věci jiného přestupku vydané Městským úřadem v Humpolci pod č. j. MUHU/25605/2024/Kd (dále jen „usnesení“). Toto usnesení bylo vydáno dne 31. 7. 2024 a dle tvrzení žalobce se týkalo skutku ze dne 8. 1. 2024, jenž měl spočívat v jeho údajném bouchání na dveře matky manželky žalobce a sprostém rvání. Soud podotýká, že toto usnesení není pro posuzovanou věc rozhodující, neboť se týká odlišného (pozdějšího) skutku a bylo vydáno jiným správním orgánem. Každé přestupkové řízení je vedeno v konkrétní věci a správní orgány v něm shromažďují podklady potřebné pro své rozhodnutí vzhledem ke specifickým skutkovým okolnostem. Pro rozhodnutí v nynější věci je proto rozhodné, jaké podklady shromáždili a jak je hodnotili přestupková komise a žalovaný, nikoli Městský úřad v Humpolci v jiné věci.
43. Žalobce ani nemůže správním orgánům vytýkat, že by porušily zásadu vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu o rozhodování skutkově shodných či podobných případů. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 6. 2024, přičemž usnesení Městského úřadu v Humpolci bylo vydáno až dne 31. 7. 2024. Správní orgány proto v této věci ani nemohly reagovat na závěry Městského úřadu v Humpolci. Z toho důvodu soud dokazování usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. MUHU/25605/2024/Kd, neprováděl.
44. Soud dále přistoupil k posouzení, zda správní orgány řádně posoudily věrohodnost svědků, z jejichž výpovědí vycházely.
45. Z judikatury vyplývá, že míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Pokud se v prováděných důkazech vyskytnou rozpory, je správní orgán povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně vyjádřit, proč se přiklonil k jednomu z protichůdných tvrzení a s rozpory se vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, a rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013, 9 As 139/2012-30).
46. Na tyto závěry navazuje i další judikatura NSS, dle níž v případech, kdy proti sobě stojí dvě vzájemně protichůdná tvrzení, je třeba obzvlášť důkladně posuzovat jejich věrohodnost a přesvědčivě zdůvodnit, jak byly jednotlivé výpovědi hodnoceny, a to za přísného

respektování principu presumpce nevinoty. Mimo jiné v takové situaci rozhodně nelze opomenout objektivní pochybnost o zainteresovanosti svědka na výsledku řízení, a to zejména v případech, kdy je výpověď svědka jediným přímým důkazem o vině (viz rozsudek NSS ze dne 1. 9. 2022, č. j. 6 As 101/2022-32, č. 4391/2022 Sb. NSS, a nálezn Ústavního soudu ze dne 22. června 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, N 119/81 SbNU 853).

47. K existenci příbuzenského vztahu svědků k účastníkům řízení se NSS vyjádřil např. v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 20. 1. 2022, č. j. 2 As 366/2019-42. V bodě 19 NSS vysvětlil: „*Okolnosti jako příbuzenský vztah k účastníkům řízení mohou ovlivnit věrohodnost svědků. To však neznamena, že by takoví svědci nemohli svědčit nebo by měli být a priori bráni jako nevěrohodní; tyto okolnosti mají správní orgány vzít v úvahu při hodnocení samotné výpovědi daného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2516/2008).*“
48. Podle soudu správní orgány shrnutým požadavkům na hodnocení věrohodnosti svědků dostály.
49. Přestupková komise považovala svědky za věrohodné, neboť si jejich svědecké výpovědi odpovídaly a částečně souzněly i s vyjádřením samotného žalobce (str. 5 prvostupňového rozhodnutí). I přes jejich příbuzenské vazby je měla za dostatečné pro zjištění, co se dne 23. 12. 2024 odehrálo. Věrohodnost svědků podpořila okolnost, že vypovídali i o skutečnostech, které jim nebyly ku prospěchu (str. 7 prvostupňového rozhodnutí).
50. Rovněž žalovaný vzal rodinné vazby svědků v potaz v souladu s výše citovaným rozsudkem NSS ze dne 20. 1. 2022, č. j. 2 As 366/2019-42. Uvedl, že tato skutečnost *a priori* nezakládá jejich nevěrohodnost. Výpovědi vyhodnotil jako konzistentní, neboť v základních rysech skutek popisovaly velmi podobně. Upozornil ale i na drobné odchylky, které dle žalovaného svědčí o tom, že nešlo o výpovědi předem naučené či domluvené. Žalovaný souhlasil s přestupkovou komisí, že jejich věrohodnost podporují i tvrzení, která hovořila spíše v jejich neprospěch. Odkázal přitom na to, že svědci vypovídali i o jimi užitých hrubých urážkách či vyhrožování (str. 4 napadeného rozhodnutí). Již výše pak soud rozvedl, proč žalovaný nespatořoval souvislost přestupkového řízení s řízením rozvodovým či opatrovnickým. Jelikož v nich žádnou spojitost neshledal, logicky ji dle soudu svědkům nemohl přičítat jako motivaci k podání svědeckých výpovědí.
51. Ze shrnutí závěrů správních orgánů k věrohodnosti svědků je zřejmé, že žádnou z žalobcem vzpomínaných okolností neopomněly a ve svých úvahách je zohlednily. Fakt, že žalobci nepřisvědčily, neznamena, že by namítanou okolnost nevzaly v potaz či ji zhodnotily vadně.
52. Předně si správní orgány byly vědomy, že zejména přestupek spáchaný žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích je prokazován svědeckými výpověďmi osob, které byly navzájem v příbuzenském či obdobném vztahu. Tuto okolnost nijak neopomněly. Rodinný vztah přitom i podle výše shrnuté judikatury svědky nevylučuje z podání svědecké výpovědi. Správní orgány ale musejí pečlivěji přistoupit ke zvážení, zdali lze výpovědi svědků uvěřit. Tímto způsobem ale žalovaný i přestupková komise postupovali. Na základě konkrétních skutečností doložili, proč pokládají jejich výpovědi i přes nesporné příbuzenské vazby za pravdivé. Soud souhlasí, že o tom vypovídá zejména to, že se svědci shodli na podstatných rysech projednávaného přestupku, zároveň ale jejich výpovědi nejsou identické v každém ohledu. Správní orgány rovněž trefně argumentovaly, že svědci hovořili i o okolnostech, které jim mohly správní orgány klást k tíži. Kupříkladu manželka žalobce i její matka nepopíraly, že matka užila vůči žalobci rovněž neslušných

výrazů. Manželka žalobce o tom hovořila již při podání vysvětlení při oznámení přestupku, neboť v úředním záznamu je zaznamenáno, že matka měla žalobci říci „*od plic*“, co si o něm myslí. Přítel matky potvrzoval, že se v tu chvíli „*křičelo ze všech stran*“. Sama matka žalobce pak konkretizovala, jakých invektiv vůči žalobci užila. Ty se částečně shodovaly s nadávkami, které zmínil žalobce při ústním jednání. Dále přítel matky vypověděl, že při zastavení žalobce, který se blížil k matce manželky s rukou zaťatou v pěst, řekl, že žalobci „*urve palici*“. Opět sám žalobce se ve svém vyjádření podobně zmiňoval o tom, že mu tento svědek měl vyhrožovat tím, že mu „*rozkope hlavu*“.

53. Soud souhlasí, že tato tvrzení podporují věrohodnost svědků, neboť se jednak částečně shodují i s tím, co k věci vypověděl sám žalobce, a jednak svědci při ústním jednání nemohli vědět, jak přestupková komise jejich vlastní slova a jednání vyhodnotí, tedy zda v daných okolnostech nebude spatřovat důvod pro vedení přestupkového řízení i s nimi. Pokud by si svědci celou událost vymysleli, případně se předem domluvili, jak budou vypovídat, spíše by se podle soudu snažili tyto skutečnosti zamlčet, případně sebe samé vykreslit v lepším světle. Ostatně i manželka žalobce při výpovědi uváděla, že v návalu emocí vůči žalobci též používala vulgarity, což je podloženo i výpovědí její matky, která uznala, že dceři občas „*ruply nervy*“. Tedy ani manželka netvrdila, že by se v jejich vztahu neslušného chování dopouštěl jen žalobce.
54. Manželka, její matka a přítel matky se pak shodují, že po jejich příjezdu zpět dne 23. 12. 2023 do rodinného domu obou manželů (žalobce a jeho manželky) v X po návštěvě příbuzných v Plzni panovala v domě vzrušená atmosféra, jak v prvostupňovém rozhodnutí shrnula přestupková komise. To ostatně potvrdil i žalobce při ústním jednání, neboť se zmiňoval o urážkách a vyhrožování ze strany matky manželky a jejího přítele. Podle svědeckých výpovědí však bylo slovní osočování vzájemné, v důsledku čehož žalobce k matce manželky vykročil s napřaženou rukou zaťatou v pěst. Mezi ně se však postavil přítel matky, který další postup žalobce zastavil. Pokud o tomto skutku svědci vypovídali s větší či menší mírou podrobnosti, lze to dle soudu přičíst jejich subjektivnímu vnímání běhu událostí, což opět jen zvyšuje míru věrohodnosti jejich výpovědi.
55. Na straně 3 žaloby žalobce ve vztahu k jiné námitce obecně namítl, že výpovědi svědků se nápadně shodují nejen v obsahu a výstavbě, ale také v nezřídka užívaných výrazech. K tomu odkázal na správní spis.
56. Soud v souladu s judikaturou NSS uvádí, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Jedná se o řízení zcela oddělené, proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze přijmout jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek. Jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní a směřoval na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86). Soud proto nemohl v podáních žalobce ve správním řízení hledat, jakými konkrétními skutečnostmi zpochybňoval věrohodnost svědků.
57. Přesto však soud dodává, že neshledává nic podezřelého na tom, pokud svědci konkrétněji popisovali, jak žalobce hrozil matce manželky napřaženou rukou a zaťatou pěstí. Všichni tři skutek popsali vlastními slovy. Pokud se manželka a přítel matky vyjádřili podobně („*a on na ní vystartoval s rukou zaťatou v pěst*“, resp. „*a následně se proto na ní rozběhl a napřaženou rukou a zaťatou pěstí*“), nespatřuje v tom soud doklad o předem naučené výpovědi, neboť se

jejich tvrzení přeci jen v detailech liší. O zaťaté pěsti se mohli zmínit právě proto, že ji žalobce zaťatou měl. Nadto matka manželky se vyjádřila jinými slovy, když uvedla, že se k ní žalobce rozběhl s „napřaženou pěstí“. Totéž platí i o pasáži, v níž se svědci vyjadřovali k tomu, zda žalobce „vyhazoval“ manželku s dcerou z domu. Je pravdou, že matka manželky s jejím přítelem shodně použili slovo „vyfíčíš“, resp. „vyfíčíte“, ale obsahově se shodují s výpovědí manželky, která při ústním jednání vypovídala, že ji žalobce měl v daný moment říct, že „vysmahne“, případně při podání vysvětlení u policie, že „vypadne“. Užití různých výrazů může být způsobeno časovým odstupem od inkriminovaného dne. Soud nemá důvod nevěřit, že se žalobce tímto způsobem vyjádřil, neboť i na videonahrávce z téhož dne v čase 0:53 je slyšet, jak žalobce prohlašuje: „Až přijede Vlád'a, jdeš pryč, svině.“ S ohledem na zaznamenání výpovědi matky manželky v protokolu nelze tvrdit, že by se matka manželky opravila, neboť je možné, že si nebyla jistá, zda se žalobce vyjádřil v jednotném či množném čísle.

58. Z výše shrnutých důvodů má soud ve shodě se správními orgány svědecké výpovědi za věrohodné. Způsob, jakým svědci v daném případě vypovídali, podle soudu nezavdává důvod k pochybám, že by si skutek, v němž správní orgány spatřovaly přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, vymysleli, případně se na svědecké výpovědi předem domluvili s úmyslem žalobci přitížit v rozvodovém či opatrovnickém řízení. V tomto případě byla navíc předmětem žalobcova útoku matka manželky, nikoli manželka sama či jejich dcera, což opět nepřispívá žalobcově obraně o souvislosti s rozvodovým a opatrovnickým řízením. Soud tudíž nesouhlasí s žalobcem, že by o spáchání přestupku neexistovaly přesvědčivé důkazy. Správní orgány se hodnocením svědeckých výpovědí řádně zabývaly a na jejich podkladě dospěly k závěru o vině žalobce za vytýkaný přestupek. V důsledku toho nebylo namístě, aby aplikovaly zásadu *in dubio pro reo*. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
59. Dále se soud zabýval námitkou, již žalobce zpochybňuje videonahrávku jako procesně použitelný důkaz.
60. Podle § 86 občanského zákoníku nelze bez svolení či zákonného důvodu zasahovat do soukromí dotčené osoby, pořizovat zvukové či obrazové záznamy o soukromém životě osoby a tyto záznamy dále využívat a šířit. Podle § 88 odst. 1 občanského zákoníku však není svolení třeba, pokud se zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo k ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nebo k použití zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka (§ 90 občanského zákoníku).
61. Přípustností použití nahrávky bez souhlasu dotčené osoby ve správním trestání se již NSS opakovaně zabýval. Není proto pravdou, že by judikatura správních soudů neposkytovala vodítka, jak danou problematiku posoudit. Relevantní závěry k této otázce NSS shrnul např. v rozsudku ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 As 253/2019-21, v bodech 23 až 25, a soud je pro přehlednost na tomto místě rekapituluje.
62. V rozsudku ze dne 31. 3. 2013, č. j. 8 Afs 40/2012-68, č. 2999/2014 Sb. NSS, NSS konstatoval, že pro zodpovězení otázky, zda byla audiovizuální nahrávka zákonně pořízeným a použitelným důkazem v řízení před správním orgánem, lze přiměřeně vyjít z trestněprávní doktríny. Odkázal přitom na svůj rozsudek ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, podle něhož je použití analogie ve správním trestání přípustné pouze

tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.

63. NSS v prvně citovaném rozsudku v této souvislosti dále připomněl, že v trestním právu je přípustnost audiovizuálních záznamů provedených soukromými osobami pro potřeby dokazování akceptována. Např. podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, totiž zásadně nelze vyloučit možnost použít jako důkaz též zvukový záznam, který byl pořízen soukromou osobou i bez souhlasu ostatních účastníků určitého jednání; tuto skutečnost je nutné vždy posuzovat v rámci respektování práva na soukromí zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle NSS za situace, kdy je užití takového důkazního prostředku v zásadě přípustné, je namístě uvážit, zda může ochrana soukromí a osobnostních práv dotčené osoby převážet nad zájmem společnosti na objasnění a potrestání deliktního jednání.
64. V rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS, dospěl NSS k týmž závěrům. Konstatoval, že ani za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou nebyl pořízen se souhlasem dotčené osoby či v souladu se zákonnými výjimkami (tedy v rozporu s právními předpisy), není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. NSS dovodil, že v těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktních jednání a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.
65. Soud předně nesouhlasí s žalobcem, že by správní orgány test proporcionality k použitelnosti pořízené nahrávky vůbec neprovedly. Žalovaný totiž odkázal a citoval z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 3 Tdo 79/2020, které následuje i NSS zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007. Následně žalovaný zcela konkrétně uvedl, že vzájemné soužití žalobce a jeho manželky bylo dlouhodobě narušeno. Manželka měla z žalobce strach z důvodu jeho zvyšující se agrese, případně i fyzického násilí. Žalovaný proto nepochyboval o pohnutkách, které manželku k pořízení nahrávky vedly. Tím potvrdil úvahu přestupkové komise, že manželka nahrávku pořídila za účelem ochrany svých práv. Vzhledem k popsáním okolnostem podle soudu ze správních rozhodnutí zřetelně vyplývá, že správní orgány pokládaly zásah do práv žalobce (jeho soukromí) za přiměřený, neboť v projednávaném případě převážil zájem na ochraně zájmů a práv manželky.
66. Soud s tímto závěrem souhlasí a použití videozáznamu jako důkazu v přestupkovém řízení pokládá v tomto případě za přiměřené. Předně správní orgány správně vyhodnotily, že manželka videonahrávku, na které je slyšet toliko hlas žalobce, nikoli vidět jeho podoba, neboť se v době natáčení nacházel za zavřenými dveřmi, pořídila z důvodu ochrany svých práv, tedy z důvodu obavy o své zdraví a za účelem odhalení a zdokumentování přestupkového jednání žalobce. Z výpovědí svědků i žalobce lze skutečně seznat, že manželství žalobce a jeho manželky nebylo harmonické. Spíše naopak. Dle vyjádření manželky se žalobce vůči ní dopouštěl psychického i fyzického násilí. To žalobce popírá, ale rovněž on sám hovořil o mnoha konfliktních situacích, jejichž vznik ale přičítal manželce. Za takového stavu hodnotí soud jednání manželky jako legitimní, pokud nahrávku pořídila,

aby měla k dispozici případný důkaz o žalobcově jednání. Nelze pomíjet, že v případech fyzického nebo psychického násilí mezi manželi bude poškozená strana často odkázána jen na svá tvrzení, v důsledku čehož by nebylo možné protiprávní jednání druhého manžela prokázat. Proto je zřejmé, že případná nahrávka, která taková jednání zachycuje, bude mít podstatný význam pro objektivní zjištění skutkového stavu. Tento závěr soud činí i s ohledem na to, že k tomuto jednání bude zpravidla docházet v rodinném obydlí, kde lze očekávat vyšší míru soukromí. Dle soudu však zájem na odhalení protiprávního jednání v tomto případě převažuje. V době pořízení nahrávky přitom dotčená osoba nemusí rozpoznat, zdali je protiprávní jednání přestupkem či již dosahuje vyšší míry závažnosti, a je tedy trestným činem. Hranice mezi přestupkovým a trestním právem může být velmi tenká.

67. V projednávaném případě byla s manželkou v pokoji též nezletilá dcera. Soud ovšem připomíná, že osobu mladší 15 let lze vyslýchat jako svědka pouze v nezbytných případech, a to zvláště šetrně a tak, aby nebylo třeba výslech znovu opakovat (§ 82 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky). Výslech dcery o soužití manželky a žalobce a případně i konfliktech mezi nimi by v tomto případě pro ni byl jistě velmi zatěžující a emočně náročný. Byl-li proto k dispozici jiný důkazní prostředek – videonahrávka – spolehlivě zobrazující, co se daného dne odehrálo, nelze správním orgánům vyčítat, že z něj ve svých rozhodnutích vycházely.
68. O závěru správních orgánů o pohnutce manželky k pořízení nahrávky svědčí i to, že videonahrávka nebyla použita k jinému účelu. Přinejmenším o tom ve správním spisu nejsou žádné podklady. Ani žalobce netvrdí, že by manželka nahrávku např. zveřejnila či šířila s cílem žalobce poškodit. Přestupková komise na straně 6 prvostupňového rozhodnutí připustila, že manželka byla na útok ze strany žalobce připravená, neboť si připravila telefon k nahrávání. Zároveň ale odmítla žalobcovu obranu, že by k slovním výpadům byl jednáním manželky vyprovokován. Tomu soud rovněž přisvědčuje, neboť jak manželka, tak žalobce se shodují, že zárodkem konfliktu v tomto případě byl zájem manželky o to, jak žalobce naložil s penězi, které měl mít v peněžence. Přestupková komise ale správně poznamenala, že žalobce se nemusel uchýlovat k užití vulgarit, ale mohl např. z místa odejít a uklidnit se. Soud dodává, že byť žalobce mohl otázky manželky subjektivně pociťovat jako útočné, a v důsledku toho se cítit pod tlakem, neospravedlňuje jej to k zcela nepřiměřené reakci, která je zachycena na pořízené videonahrávce, a to tím spíše, že celému incidentu byla přítomna jejich nezletilá dcera, což přestupková komise žalobci správně přičetla k tíži. Pro tyto skutečnosti je možné pořízení nahrávky považovat za legitimní snahu manželky mít o průběhu incidentu důkaz. Naopak soud nemá za to, že by cílem manželky bylo neoprávněně zasahovat do práv žalobce (zejména cíleně narušovat jeho soukromí).
69. V daném případě proto převážil zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktního jednání žalobce nad jeho právem na ochranu soukromí. K témuž závěru dospěly i správní orgány, třebaže test proporcionality pojaly stručněji. Relevantní skutečnosti ale zohlednily, neboť poukázaly zejména na účel, za kterým manželka žalobce nahrávku pořídila, na základě čehož dovodily převažující zájem na objektivním zjištění skutkového stavu. Ostatně i NSS ve výše odkazovaném rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS, konstatoval, že *„při posuzování proporcionality cílů a použitých prostředků může v praxi nastat celá škála různých modalit; nelze proto dát jednotný a univerzálně použitelný návod, jak má být prováděn.“* Správní orgány proto nepochybily, pokud z pořízeného videozáznamu vycházely a čerpaly poznatky vedoucí k uznání viny žalobce za přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Nicméně

není pravdou, že by se jednalo o jediný usvědčující důkaz, neboť s videonahrávkou koresponduje i výpověď manželky při ústním jednání.

70. Ve vztahu k videonahrávce žalobce dále stručně poznamenává, že ve správním řízení nebyla v dostatečné míře potvrzena její autenticita a nebylo objasněno ani to, zda je na ní jeho hlas. I v tomto ohledu se ale soud ztotožňuje s žalovaným, že záznam je natolik kvalitní, že umožňuje rozpoznat konkrétní hrubé urážky a chování žalobce. Její autenticitu dle soudu nepřímou potvrdil i sám žalobce v bezprostřední reakci po jejím přehrání na ústním jednání. Dle protokolu totiž uvedl: *„Byl jsem za zavřenými dveřmi, protože mě manželka rozčílila, jak kazí Vánoce, a chtěla po mně stále ty peníze. Nikdo ji nebil, bylo to schválně, paní je studovaná herečka. Chtěla mě vyprovokovat.“* Žalobce tedy v následném vyjádření nenamítal, že by na záznamu nebyl zachycen jeho hlas, resp. že by zaznamenané vulgarity nevyřkl. Spíše se snažil své jednání ospravedlnit údajnou provokací ze strany manželky. O pravosti záznamu ale pochybnosti neměl.
71. I ve vyjádření k podkladům pro prvostupňové rozhodnutí v bodech 24 až 27 sice obecně vyjadřuje pochybnosti ohledně autenticity nahrávky, avšak vzápětí své jednání na nahrávce omlouvá a vysvětluje. Konkrétněji sporoval pouze úplnost nahrávky. Poukázal na to, že se na ní od času 0:39 nachází 15sekundové „hluché místo“. Soud po seznámení se s nahrávkou uvádí, že toto „hluché místo“ je zapříčiněno nejspíše tím, že nikdo nehovořil. Nadto již v čase od 0:48 je slyšet utěšování manželky směrem k dceři. Žalobce navíc ani netvrdí, že by v uvedeném čase mělo zaznít něco, co by jej ze spáchání přestupku vyvinilo. Dále pak žalobcem zmíněné „přeskakování“ obrazu je zjevně způsobeno tím, že nahrávací zařízení v mobilním telefonu střídavě zaostřovalo na obraz pověšený na zdi v pravé horní části záznamu a na objekt částečně překrývající objektiv v levé horní části záznamu. Soud proto dává za pravdu správním orgánům, že videonahrávka je dostatečně kvalitní a zachycuje žalobce, jak velmi nevybíravým způsobem uráží svou manželku. Soud tedy neshledal žádný důvod, proč by daná nahrávka nemohla být použita jako důkaz prokazující žalobcovu vinu.
72. Přestupková komise se věnovala i posouzení naplnění materiální stránky přestupku. Především zdůraznila, že již katalog užitých vulgárních výrazů (soudem již výše doslovně reprodukován) materiální znak přestupku naplňuje. O tom ani dle soudu nemůže být pochyb, protože žalobcem vyřčená sprostá slova nemají ve slušném mezilidském kontaktu své místo. Jejich vyslovením žalobce manželku jistě hrubě urazil, čímž spáchal přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Žalobcovo jednání je o to závažnější, že tato slova pronesl (resp. je na manželku přes zavřené dveře přímo řval) v přítomnosti nezletilé dcery. Na záznamu jsou rovněž slyšet údery, které na intenzitě žalobcova jednání přidávají a které by v manželce mohly vzbudit důvodnou obavu, že žalobce přistoupí i k násilí fyzickému.
73. Závažnosti žalobcova jednání neubírají ani SMS zprávy, na které žalobce v žalobě odkazuje a ve kterých jej manželka též sprostě urážela. Přestupková komise se jimi zabývala a dovodila, že vykazují znaky přestupku proti občanskému soužití ve formě hrubé urážky na cti. Avšak tyto zprávy manželka žalobci zaslala již dne 11. 5. 2022, tedy více než rok před spácháním přestupku žalobcem. S ohledem na promlčení se jimi přestupková komise nemohla zabývat. I tak ale konstatovala, že manželka psala vulgarity prostřednictvím SMS zpráv, tedy nikoli před jejich nezletilou dcerou. Společenská škodlivost jejího jednání proto není srovnatelná s jednáním žalobce. Soud tomuto závěru přisvědčuje a dodává, že dne 23. 12. 2023 měla být i dle žalobce „spouštěčem“ jeho jednání manželčina otázka, za co utratil 5 000 Kč, a nařčení ze zaplacení prostitutky. Žalobce tedy neargumentoval, že by v den, kdy

přestupek spáchal, na něj manželka byla vulgární a on jí nadávky „jen“ opětoval. Na pořízeném videozáznamu není slyšet, že by manželka byla ve vztahu k žalobci jakkoli vulgární. Spolu se správními orgány ale soud jako okolnost podstatně zvyšující závažnost žalobcova jednání hodnotí přítomnost jeho nezletilé dcery. I kdyby tak mezi žalobcem a jeho manželkou obecně probíhala vzájemná neslušná komunikace, v tomto projednávaném případě nemá soud žádné pochybnosti o tom, že žalobcovo jednání je nutné klasifikovat jako přestupek.

Závěr a náklady řízení

74. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
soudkyně